

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z 30 lipca 2020 r. (III SA/Łd 29/20) analizował zasadność decyzji o odmowie wpisania do ewidencji instruktorów nauki jazdy, osoby legitymującej się zaświadczeniem o ukończeniu kursu w 1985 r.

W powołanej sprawie nie budziło żadnych wątpliwości, że na dzień złożenia wniosku o wpis do ewidencji instruktorów nauki jazdy (6 września 2019 r.) skarżący nie miał prawa wykonywania czynności instruktora nauki jazdy. Skarżący bowiem został wykreślony z ewidencji instruktorów nauki jazdy na podstawie art. 37 ust. 1 pkt 3 ustawy o kierujących pojazdami (u.k.p). w związku z nieprzedłożeniem zaświadczenia potwierdzającego odbycie warsztatów doskonalenia zawodowego.

Zgodnie z art. 46 ust. 7 u.k.p. w przypadku skreślenia z ewidencji instruktora lub wykładowcy ze względu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lub ust. 2 pkt 3, ponowny wpis do ewidencji może być dokonany po odbyciu warsztatów doskonalenia zawodowego, o których mowa w art. 35 ust. 6. Przepis ten powinien być rozumiany w ten sposób, że poza wymogami z odpowiednio art. 33 ust. 1 lub art. 38 ust. 1 u.k.p. konieczne jest także odbycie przez wnioskodawcę warsztatów doskonalenia zawodowego.

Zdaniem WSA organy w rozstrzyganej sprawie prawidłowo uznały, że konsekwencją wykreślenia skarżącego z ewidencji instruktorów nauki jazdy jest to, że ubiegając się ponownie o wpis do tej ewidencji skarżący znajdował się w sytuacji prawnej kandydata na instruktora i winien spełnić wymagania określone w art. 33 ust. 1 u.k.p.

Oceniając spełnienie przesłanek dla uzyskania wpisu do ewidencji instruktorów nauki jazdy organy administracji publicznej prawidłowo także odwołały się do przepisów przejściowych ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami jednak błędnie zinterpretowały mający zastosowanie w rozstrzyganej sprawie przepis intertemporalny art. 130 ust. 6 pkt 1 u.k.p.

Zgodnie z art. 130 ust. 1 u.k.p. ewidencja instruktorów nauki jazdy prowadzona na podstawie art. 105 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym została przekształcona w ewidencję, o której mowa w art. 33 ust. 1 pkt 9 u.k.p. Jednocześnie postanowiono, że wpis w ewidencji dokonany przed dniem wejścia w życie ustawy o kierujących pojazdami zachowuje ważność (art. 130 ust. 3 u.k.p.).

Natomiast zgodnie z art. 130 ust. 6 pkt 1 u.k.p. osobę wpisaną w dniu wejścia w życie ustawy do ewidencji, o której mowa w art. 105 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, uznaje się za spełniającą wymagania, o których mowa w: art. 33 ust. 1 pkt 6 w zakresie dotychczas posiadanych uprawnień do prowadzenia zajęć.

Ustawodawca przewidział zatem ciągłość uprawnień do wykonywania czynności instruktora nauki jazdy. W rozstrzyganej sprawie skarżący spełniał wymagania określone art. 130 ust. 6 pkt 1 i pkt 2 u.k.p., gdyż na dzień wejścia w życie tej ustawy był osobą uprawnioną do wykonywania czynności instruktora nauki jazdy. We wskazanej dacie Skarżący był osobą wpisaną do ewidencji, o której mowa w art. 105 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, a zatem winien być taktowany jak osoba spełniająca wymagania, o których mowa w: art. 33 ust. 1 pkt 6 u.k.p.

W ocenie sądu organy orzekające niesłusznie uznały, że osoba która w dniu wejścia w życie ustawy o kierujących pojazdami była wpisana do ewidencji, o której mowa w art. 105 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, nie spełnia wymagań nowej regulacji prawnej w zakresie wskazanym w art. 33 ust. 1 pkt 6 u.k.p.

Wpis do ewidencji instruktorów nauki jazdy a przepis intertemporalny

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: sobota, 29, sierpień 2020 22:56

Katarzyna Liszka-Michałka

Odśłony: 2186

Natomiast organy prawidłowo przyjęły, że żądanie wpisania do ewidencji instruktorów nauki jazdy pochodzące od Skarżącego powinno zostać ocenione z punktu widzenia przepisów regulujących kwestie dotyczące kandydatów na instruktorów nauki jazdy. W konsekwencji zgodne z prawem było zastosowanie w okolicznościach faktycznych kontrolowanej sprawy przepisów art. 134 ust. 1-3 oraz ust. 4 pkt 5 u.k.p. Zgodnie z przepisem art. 134 ust. 4 u.k.p. do osób, które są uczestnikami kursów, ukończyły kursy lub zdały egzamin dla kandydatów na instruktorów stosuje się odpowiednio przepisy art. 134 ust. 1-3 u.k.p.

Uwzględniając powyższy nakaz Sąd uznał, że na gruncie nowej regulacji prawnej przy ocenie spełniania przesłanego do wydania decyzji o wpisaniu do ewidencji instruktorów nauki jazdy organy administracji publicznej uwzględniać powinny, że w zakresie, w jakim zostały wydane zachowują ważność zaświadczenia o ukończeniu z wynikiem pozytywnym kursu dla kandydatów na instruktorów wydane na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (art. 33 ust. 1 pkt 6 w związku art. 134 ust. 2 i ust. 4 pkt u.k.p.) oraz wymagania określone w ustawie spełnia egzamin sprawdzający kwalifikacje złożony z wynikiem pozytywnym przed komisją powołaną przez wojewodę przed dniem wejścia w życie ustawy (art. 33 ust. 1 pkt 7 w związku z art. 134 ust. 2 i ust. 4 pkt 4 u.k.p.).

Reasumując Sąd wskazał, że rację mają organy wskazując, że zaświadczenie o ukończeniu kursu z 1985 r. którym legitymuje się skarżący jest nieważne na gruncie obecnie obowiązującej ustawy o kierujących pojazdami i nie może uzasadniać wpisu do ewidencji instruktorów jednak na podstawie art. 130 ust. 6 pkt 1 u.k.p. skarżący winien być traktowany tak jak osoba spełniająca wymagania z art. 33 ust. 6 pkt 1 ustawy. Dlatego organy wadliwie odmówiły skarżącemu ponownego wpisu do ewidencji.

Źródło: [CBOSA](#)